

AUKUS Treaty and Australian Deterrence: Changing Dynamics in the Indo-Pacific

Fatemeh Mahroug¹, Mohhamad Karampouri²

Received: 2023/08/07

Accepted: 2023/11/21

Abstract

This article seeks to examine the dynamics of the AUKUS Treaty on Australia's deterrence and its relationship to the United States' combined capabilities in the Indo-Pacific region. The main question is: How will the AUKUS Treaty enable Australia to play a deterrent role in the region? What capabilities and opportunities does this treaty give it to shape its security environment? According to the hypothesis, by changing East Asian countries' perceptions of the China threat, the AUKUS treaty, by creating a transformation in Australia's defense and security strategy, will allow it to emerge as a naval power by adapting to the strategic inter-domain deterrence of the United States and the United Kingdom, and by activating the dynamics of power and force associated with the security network of the United States in the Indo-Pacific to control the order through conventional deterrence against China. The results of the research using the theoretical approach of deterrence show that the AUKUS agreement, by providing Australia with a future nuclear deterrent capability, has changed the order of the Indo-Pacific by shifting it from a "geography of peace" to a "geography of conflict", causing order to operate on the edge of chaos.

Keywords: AUKUS, Australia, US, China, Indo-Pacific Ocean

1. Assistant Professor of International Relations, Ferdowsi University, Mashhad, Iran, (Corresponding Author).

fmahroogh@um.ac.ir

<https://orcid.org/0000-0003-3336-8074>

2. Ph.D. candidate of Political Science, Ferdowsi University, Mashhad, Iran.

mohammadkaram007@gmail.com

<https://orcid.org/0000-0002-1673-0265>

Doi: 10.48308/pij.2024.223075.1473

Copyright: © 2024 by the authors. Submitted for possible open access publication under the terms and conditions of the Creative Commons Attribution (CC BY) license (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

پیمان آکوس و بازدارندگی استرالیا: پویایی‌های درحال تغییر در ایندو-پاسیفیک

تاریخ دریافت: ۱۴۰۲/۰۶/۰۵

تاریخ پذیرش: ۱۴۰۲/۰۸/۳۰

فاطمه محروق^۱

محمد کرمپوری^۲

چکیده

مقاله حاضر با رویکرد تبیینی درصدد بررسی پویایی‌های برآمده از پیمان آکوس بر بازدارندگی استرالیا و پیوند آن با قابلیت‌های ترکیبی ایالات متحده در منطقه ایندو-پاسیفیک در رویارویی با سیالیت محیط عملیاتی نوین است. پرسمان اصلی تحقیق حاضر آن است که چگونه استرالیا با پیمان آکوس نقش بازدارندگی را در منطقه انجام خواهد داد؟ این پیمان چه قابلیت‌ها و فرصت‌هایی به آن برای شکل دادن به محیط امنیتی خود می‌دهد؟ در فرضیه پژوهش استدلال می‌شود با تغییر پندار کشورهای شرق آسیا از تهدید چین، توافق آکوس با ایجاد قابلیت دفاعی برای تحول در راهبرد دفاعی و امنیتی استرالیا، این امکان را می‌دهد تا با انطباق راهبردی با بازدارندگی بین‌دلمنه‌ای ایالات متحده و بریتانیا، به مثابه یک قدرت دریایی با ناوگان مدرن ظهور کند و با فعال کردن پوشش قدرت در قالب مرکزیت در خوشه اقیانوسیه و قدرت پیوندی با شبکه امنیتی ایالات متحده در ایندو-پاسیفیک به کنترل نظم از طریق بازدارندگی متعارف در برابر چین پردازد. یافته‌های تحقیق با رویکرد نظری بازدارندگی بین‌دلمنه‌ای نشان می‌دهد این توافق با ایجاد هم‌افزایی بین حوزه‌های مختلف نظامی و غیرنظامی، تجهیز استرالیا به قابلیت‌های بازدارندگی هسته‌ای در آینده، نظم منطقه‌ای ایندو-پاسیفیک را با گذار از «جغرافیای صلح» به «جغرافیای منازعه» در وضعیت تعادل نوسانی قرار داده و سبب کارکرد نظم در لبه آشوب می‌شود.

واژگان کلیدی: آکوس، استرالیا، آمریکا، چین، ایندو-پاسیفیک.

۱. استادیار روابط بین‌الملل، گروه علوم سیاسی دانشگاه فردوسی، مشهد، جمهوری اسلامی ایران (نویسنده مسئول).

finahroogh@um.ac.ir

<https://orcid.org/0000-0003-3336-8074>

۲. دانشجوی دکتری علوم سیاسی، دانشکده حقوق و علوم سیاسی دانشگاه فردوسی، مشهد، جمهوری اسلامی ایران.

mohammadkaram007@gmail.com

<https://orcid.org/0000-0002-1673-0265>

Copyright: © 2024 by the authors. Submitted for possible open access publication under the terms and conditions of the Creative Commons Attribution (CC BY) license (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

مقدمه

منطقه ایندو-پاسیفیک بیش از نیمی از جمعیت جهان، نزدیک به دوسوم اقتصاد جهان و هفت کشور از بزرگ‌ترین ارتش‌های جهان را در خود جای داده است. از آنجایی که استرالیا بین دو اقیانوس غول‌پیکر قرار گرفته، تحلیل‌های بسیاری در مورد استراتژی، ژئوپلیتیک و چالش‌های موجود در ایندو-پاسیفیک در وضعیت پیچیدگی و سیالیت محیط استراتژیک در دوره گذار و موقعیت استراتژیک استرالیا در این منطقه مطرح شده است. استفاده معاصر از واژه ایندو-پاسیفیک به‌عنوان یک مفهوم ژئوپلیتیکی در محافل استراتژیک هند آغاز شد، اما استرالیا اولین کشوری بود که از آن در سند سیاست دولتی برای چارچوب‌بندی منطقه وسیع‌تر خود استفاده کرد. این منطقه برخلاف آنچه از جنگ جهانی دوم دیده شده، در حال گذار از جغرافیای صلح به جغرافیای منازعه است و پویایی‌هایی که طی دو دهه اخیر تجربه می‌کند ناشی از تداخل گذار قدرت منطقه‌ای با گذار قدرت سیستمی است که در آن چین بازیگر کانونی در هر دو وضعیت گذار است. برآیند چنین تداخلی، تشدید رقابت‌های استراتژیک و تغییر محیط اقتصادی و امنیتی منطقه است و هنوز مشخص نیست که موازنه قوا در بلندمدت چگونه برقرار خواهد شد. با این حال، واضح این است که استرالیا نقش برجسته‌ای در پایدارسازی نظم در اقیانوس ایندو-پاسیفیک دارد. اگر ویژگی‌های ژئوپلیتیکی استرالیا را در نظر بگیریم، به‌عنوان کشوری که در مرکز یک محیط استراتژیک پویا و به‌دوراز متحدان سنتی خود قرار دارد و همواره تلاشی پویا برای یافتن جایگاه خود در نظم منطقه‌ای آسیا محور داشته است، می‌توان گفت پیمان آکوس^۳ به‌عنوان یک راهبرد دفاع شبکه‌ای، ظرفیت شکل‌دهی به نقش استرالیا در کاهش خطر درگیری و قرار دادن نظم منطقه در زیر آستانه جنگ متعارف را دارد.

بخصوص آنکه این کشور یکی از نزدیک‌ترین متحدان ایالات متحده است و نقش پاسدار منطقه‌ای (در کنار ژاپن) را در شبکه ائتلافی امریکا در اقیانوس ایندو-پاسیفیک ایفا می‌کند. تحقق این هدف برای استرالیا مستلزم آن است سیاست دفاعی خود را چابک و سازگار کند به‌طوری که در انطباق با پویایی‌های برآمده از پیچیدگی محیط استراتژیک این منطقه جغرافیایی باشد. این مسئله همانگونه که مدکالف^۴ (۲۰۲۲) اذعان می‌کند حاکی از اهمیت یافتن نقش و تأثیر تعیین‌کننده قدرت‌های متوسط جهان همانند ژاپن، هند، آلمان، استرالیا، کانادا و دیگران بر امور جهانی است در این چارچوب، تحلیل‌ها حاکی از آن است که کانبرا در تدوین مفهوم «اقیانوس ایندو-پاسیفیک» همچون یک رهبر فکری عمل کرده است.

با این حال، حتی با تغییر تمرکز سیاست ایالات متحده از آسیا پاسیفیک به ایندو-پاسیفیک، اولویت‌های منطقه‌ای ایالات متحده همچنان در غرب

3. AUKUS

4. Rory Medcalf

اقیانوس آرام باقی خواهد ماند. در نتیجه، واشنگتن به نقش پیشرو استرالیا در تفکر استراتژیک در مورد نحوه مدیریت منطقه اقیانوس هندو-پاسیفیک نیاز دارد. از سوی دیگر، هندو-پاسیفیک به سرعت در حال تبدیل شدن به یکی از کانون‌های اصلی رقابت استراتژیک بین ایالات متحده و چین است. اشکال پیچیده اجبار نظامی و غیرنظامی، ایالات متحده و متحدانش را به توسعه گزینه‌های بازدارندگی در طیف گسترده‌ای از عملیات‌ها سوق داده است. تعهد استرالیا به اتکا به خود در قابلیت بازدارندگی، رابطه نزدیک آن با ایالات متحده، نزدیکی ژئوپلیتیک با چین، تمرکز آن بر محیط همسایگی و روابط عمیق با همسایگی نزدیکش به همراه قابلیت‌های نظامی بسیار پیشرفته، پایه محکمی برای مشارکت نزدیک‌تر استرالیا در عملیاتی کردن مفهوم «بازدارندگی بین‌دامن‌های» و «بازدارندگی یکپارچه» دولت بایدن و شکل دادن به پویایی‌های منطقه‌ای فراهم می‌کند.

بر این اساس، پژوهش حاضر درصدد پاسخ به این پرسش است که این پیمان چه قابلیت‌ها و فرصت‌هایی به استرالیا برای شکل دادن به محیط امنیتی خود می‌دهد و چه تأثیری بر امنیت و بر فضای جغرافیایی منطقه منازعه دارد؟ پژوهش حاضر به منظور فهم پیمان آکوس و نقش آن در تحول در راهبرد دفاعی و امنیتی استرالیا برای پاسخ به پرسش فوق، به بررسی باز مفهوم‌پردازی بازدارندگی متعارف در فضای عدم قطعیت در قرن ۲۱ می‌پردازد. سپس به ضرورت پیمان آکوس و در نهایت قابلیت‌ها و فرصت‌های آن برای استرالیا به عنوان گره پیوندی فضاهای جغرافیایی موجود در شبکه منطقه‌ای هندو-پاسیفیک می‌پردازد. بر این اساس ماهیت روش پژوهش تبیینی است و از روش تحلیل محتوای داده‌های کیفی گردآوری شده از مهمترین اسناد دفاع ملی، اظهارنظرهای مقام‌های دولتی استرالیا و نیز تحلیل کارشناسان مسائل دفاعی شرق آسیا و مراکز مطالعاتی امنیتی برای تبیین مسأله مورد پژوهش استفاده شده است.

پیشینه پژوهش

توجه به پویایی‌های منطقه‌ای آسیا پاسیفیک و به تازگی هندو-پاسیفیک همواره مورد توجه محققان روابط بین‌الملل بوده است. از جمله توجهات اخیر به تحلیل‌ها از پیمان آکوس و پویایی‌های آن برمی‌گردد. چنگ (Cheng, 2022) و شیائوکین شی (Shi, 2022)، در مقالات خود به این پیمان به مثابه دینامیک در حال تغییر و پیامدهای منطقه‌ای آن و حتی فراتر از اتحاد دریایی در حال ظهور اشاره می‌کنند که به دنبال ایجاد قابلیت‌های نوین در توان بازدارندگی ایالات متحده در این منطقه است. نویتا (Novita, 2022) به بررسی ابزار، راه‌های سیاست خارجی و فرآیند تصمیم‌گیری در مورد منافع ایالات متحده از طریق آکوس در هندو-پاسیفیک می‌پردازد. برخی افراد همانند مینگجیانگ لی (Li, 2022) نیز

بیشتر از نقطه نظر نهاد منطقه‌ای آسه‌آن^۵ به این پیمان به تحلیل می‌پردازد. پژوهش حاضر در تداوم همین سنت مطالعاتی قرار دارد، اما تمرکز آن بر این است که نشان داده شود که توافق آکوس چه قابلیت‌ها، مزایا و فرصت‌هایی برای استرالیا در اقیانوس ایندو-پاسیفیک و در سطح نظم جهانی ایجاد می‌کند. همچنین با تمرکز بر استراتژی دریایی استرالیا و قابلیت‌هایی که از توافق آکوس به دست می‌آورد، نحوه بازدارندگی این کشور در این اقیانوس تبیین شود. اگرچه ادبیات پژوهشی به توصیف ابعادی از بازدارندگی این کشور پرداخته اما مقاله در صدد است با تمرکز بر بازدارندگی بین‌دامنه‌ای از سطح توصیف فراتر رود و علل توجه به آن و پیامدهای آن در تحول دفاعی استرالیا را مورد توجه قرار دهد.

چارچوب نظری: مفهوم‌پردازی نوین از بازدارندگی در عصر عدم قطعیت

مفهوم بازدارندگی تعریف ساده‌ای دارد و به معنای متقاعد کردن دشمنان به خودداری از رفتارهای خاص از چشم‌انداز هزینه‌هایی است که بیشتر از منافع خواهد بود (Osinga and Sweijts, 2020 ; Long 2008: 7-8). نگاهی به ادبیات پژوهشی و تجربی انجام شده نشان می‌دهد اگرچه بسیاری از این ادبیات در مورد بازدارندگی گسترده^۶ است، اما اکثر پژوهش‌های انجام شده صرفاً بر مؤلفه هسته‌ای بازدارندگی متمرکز بوده است. در موج اول، دوم و سوم ادبیات بازدارندگی، که در طول جنگ سرد پدیدار شد، معمولاً بازدارندگی از طریق تهاجم با شدت بالا، به ویژه استفاده احتمالی از سلاح‌های هسته‌ای در کنار تهاجم متعارف در مقیاس بزرگ بود. تهدیدهای با شدت کمتر عمدتاً خارج از پژوهش‌ها قرار می‌گرفتند که سبب مغفول ماندن یا کم‌توجهی به بررسی بازدارندگی متعارف شده است (Gerson and Whiteneck, 2009: 12)

در عمل، تهدیدهای صریح هسته‌ای بسیار اندک بودند، اما موارد متعددی از بازدارندگی متعارف وجود داشت که با پیشینه تاریخی همراه بودند. با این حال، این موارد در دهه ۱۹۹۰ با ظهور تهدیدهای غیرسنتی مانند تروریسم اهمیت بیشتری یافتند. این موضوع موج چهارم ادبیات بازدارندگی را به وجود آورد که بر ناکارآمدی بازدارندگی سنتی در پاسخ به تهدیدهای نوین تأکید داشت (Knopf, 2010). در این دوره بازدارندگی هسته‌ای و متعارف با همان کارکردهای سنتی همچنان موجب عدم درگیر شدن قدرت‌های هسته‌ای در جنگ متعارف و نامتعارف شد ولی هیچ‌کدام نتوانسته از بروز جنگ میان بازیگران جدید در صحنه بین‌الملل ممانعت به عمل آورد.

به همین دلیل منتقدین بازدارندگی هسته‌ای مدعی وجود کمبودها و

5. ASEAN

6. Extended Deterrence

معایی در این نظریه هستند که آن را نسبت به تهدیدات نوظهور ناشی از انقلاب اطلاعات و ارتباطات، در نظر نداشتن نظم منطقه‌ای، نادیده گرفتن موضوعاتی مانند اهمیت و نقش بازیگران غیردولتی، نیابتی و شبه‌دولتی در جنگ، میزان اثرگذاری مسائل اقتصادی، قومی، فرهنگی و عقیدتی در بروز جنگ‌ها، عدم توجه به نقش تروریسم ناکارآمد نشان می‌دهد (اسماعیلی، ۱۳۹۷: ۱۷۵).

در شرایط فعلی با تحول سیستم بین‌الملل، دیگر نمی‌توان از بازدارندگی در مفهوم سنتی انتظار کارویژه سابق آن را داشت. مشکل بزرگ جنگ میان قدرت‌های بزرگ از بین نرفته است، روابط سیاسی پیچیده‌تر و سیال‌تر شده‌اند، بنابراین کمتر مشخص است که بازدارندگی در کجا موردنیاز است و چگونه می‌توان به آن دست یافت، به‌ویژه با افزایش اهمیت بازیگران غیردولتی، عدم تقارن قدرت و عدم قطعیت سبب تحولات بنیادین در بازدارندگی شده است. در این شرایط دیگر نیازی به بازدارندگی برای حل یک مشکل بزرگ نیست، بلکه برای حل بسیاری از موارد کوچک به کمک فراخوانده می‌شود. از آنجایی که هنوز از جنگ بزرگ به بهترین شکل اجتناب می‌شود، توجه به «منطقه خاکستری»، بین صلح سریع و نبرد جدی، شامل نیروهای نیابتی، کمپین‌های اطلاعاتی و عملیات سایبری معطوف شده است.

در منطقه خاکستری انتساب کنش‌ها به بازیگرانی خاص عمدتاً دشوار است. به همین خاطر، در طول دهه گذشته، مجموعه جدیدی از ایده‌ها در مورد کاربرد بازدارندگی در محیط استراتژیک امروز ظهور کرده است. استدلال تحلیلگران این حوزه بر این است که بازدارندگی تهدیدات معاصر، مستلزم گسترش مفاهیم کلاسیک بازدارندگی نه تنها از نظر راه‌ها و ابزارها، بلکه در ماهیت آن است؛ به‌طوری که بتوان از طریق آنها فعالیت‌های خصمانه انجام داد (Sweijts & Zilincik, 2021:131).

براین اساس، استراتژیست‌ها توجه بیشتری به کاربرد بازدارندگی در حوزه‌های جدید در چارچوب موج پنجم و ششم بازدارندگی تحت عنوان «بازدارندگی جهندگی» (Prior, 2018؛ قاسمی، 2023)^۷ در هر دو حوزه سنتی و جدید داشته‌اند و موجب توجه جدی به بازدارندگی متعارف شده است. از جمله ویژگی‌های موج جدید بازدارندگی، ظهور ادبیات بازدارندگی بین‌دامنه‌ای^۸ در نظریه و عمل برای پرداختن به چالش‌های امروز است. در این چارچوب، بازدارندگی را می‌توان «تلاش‌های انطباقی» دید که تهدیدها و انگیزه‌ها (انگیزه‌های مثبت و منفی) را با هم در نظر می‌گیرد و هر دو مولفه متقاعدسازی و منصرف کردن را در برمی‌گیرد تا از رفتار نامطلوب دشمنان جلوگیری به عمل آورد که می‌تواند هم با افزایش

۷. فرهاد قاسمی با مدل‌سازی از بازدارندگی جهندگی به گونه‌ای که پاسخگوی کشورهای فاقد هسته‌ای باشد از آن به عنوان نسل ششم بازدارندگی یاد می‌کند.

جذابیت گزینه‌های خاص و هم با کاهش مطلوبیت دیگران کار کند (De Spiegeleire et al, 2020: 26).

علت توجه به بازدارندگی بین دامنه‌ای در پاسخ به پیچیدگی محیط استراتژیک به دو چالش برمی‌گردد: چالش اول به ادغام و همگام‌سازی پیشرونده عملیات نظامی^۹ در حوزه‌های مختلف (زمینی، هوایی، دریایی، سایبری و فضا) و ناهماهنگی ذاتی بین سطوح مختلف جنگ (استراتژیک، عملیاتی و تاکتیکی) مربوط می‌شود (Luttwak, 2002). علت این مسئله آن است که سازمان‌های نظامی می‌خواهند فن‌آوری‌های فیزیکی، اجتماعی و ارتباطی را در توانایی‌شان برای اعمال خشونت در تعقیب اهداف سیاسی که منجر به فشرده‌سازی استراتژیک و جنگ میان حوزه‌ای می‌شود، ادغام کنند. مفاهیم عملیات چند دامنه‌ای برای هدایت تلاش‌ها برای همگام‌سازی اقدامات هم به صورت افقی در سراسر دامنه‌ها و هم به صورت عمودی در سراسر سطوح جنگ توسعه می‌یابد. این تلاش‌ها بیانگر روندی تکاملی است که هم مفاهیم استراتژیک نظامی تاریخی مانند جنگ تسلیحاتی ترکیبی و جنگ مشترک و هم محورهای جدید جنگ شبکه‌محور را در بر می‌گیرد.

چالش دوم به افزایش برجستگی استراتژی‌های «ترکیبی» یا «منطقه خاکستری» مربوط می‌شود که به کارگیری هم‌زمان ابزارهای نظامی و غیرنظامی، معمولاً زیر آستانه نظامی متعارف، به شیوه‌ای مبهم به منظور اجتناب از انتساب، با هدف سوءاستفاده از آسیب‌پذیری‌های دشمن، در تعقیب اهداف سیاسی مرتبط است. براین اساس، بازدارندگی بین دامنه‌ای شامل استفاده از تهدیدات در یک حوزه برای بازدارندگی از فعالیت‌ها در حوزه(های) دیگر است (Scouras et al, 2017) چگونگی ایجاد هم‌زمانی، هم‌افزایی، هم‌وزن‌سازی و همگام‌سازی چشم‌انداز تلافی‌جویانه از حوزه‌ای به حوزه دیگر است که جوهر این بازدارندگی را شکل می‌دهد. به‌عنوان مثال، مانزو و وینس و کینگ مالوری بازدارندگی بین دامنه‌ای را به تلاش‌های بازدارنده در زمین، دریا، هوا، فضا، فضای سایبری و از طریق تحریم‌های اقتصادی و سایر ابزارهای غیرخشونت‌آمیز از جمله حوزه‌های شناختی و روان‌شناسی نسبت می‌دهند که دربرگیرنده حوزه‌ها و ابزارهای غیرنظامی و نظامی به منظور جلوگیری از تشدید تنش در هر حوزه و در سراسر آنها است (Mallory, 2018: 7-12; Vince, 2015:2).

تحلیل‌گران این حوزه همچنین بر ضرورت همکاری بین‌المللی و بین‌سازمانی، اشتراک‌گذاری اطلاعات، تخصص فنی، مهارت‌های تحلیلی و همچنین اراده سیاسی و آگاهی موقعیتی تأکید می‌کنند. پیمان آکوس جزء این دسته از همکاری‌های بین‌المللی تلقی می‌شود (Juarez, 2016: 6). به این ترتیب، هر دو استراتژی مجازات و انکار در دستور کار بازدارندگی قرار می‌گیرد (Dawkins, 2019: 12). در حالیکه انکار استراتژیک درصد

9. the progressive integration and synchronization

محروم کردن حریف از منافع سیاسی مورد انتظار است، بازدارندگی از طریق مجازات فراتر از مفهوم سنتی، از طریق هنجارها، مشروعیت‌زدایی و درهم تیندگی را در برگیرد. این دو استراتژی سبب ترکیب بازدارندگی سخت و نرم خواهد شد.

در حالیکه بازدارندگی سخت به شدت به قدرت نظامی متکی است، بازدارندگی نرم را می‌توان تلاش برای جلوگیری از محاسبات و ادراک نادرست با برجسته کردن یکسان ابزارهای غیر جنبشی، مانند ارتباطات که منجر به کاربردی کردن بازدارندگی می‌شود، مفهوم‌سازی کرد. مجموع مکانیسم‌های بازدارنده فوق را می‌توان بازدارندگی هوشمند نامید. بازدارندگی هوشمند، تطابق هم‌افزایی بازدارندگی سخت و نرم (ban, 2020: 465-480) و استفاده هوشمند از مکانیسم‌های بازدارندگی بین‌دانه‌ای برای مدیریت تنش‌ها است و ممکن است برای پاسخ به چالش‌های استراتژیک در دنیای امروز مناسب‌تر باشد.

ضرورت ایجاد پیمان آکوس

پیمان امنیتی استرالیا، بریتانیا و ایالات متحده یعنی آکوس که در سپتامبر ۲۰۲۱ راه‌اندازی شد، از سوی تحلیلگران به‌عنوان مهم‌ترین ترتیبات امنیتی بین سه کشور در یک نسل توصیف می‌شود (CRS, 2021: 1). هدف اصلی آکوس ارتقای ارزش اطلاعاتی و بازدارندگی قابلیت‌های متعارف برای باز و ایمن نگه‌داشتن اقیانوس‌ها از اجبار دولتی و حفظ نظم موجود به رهبری ایالات متحده است. بنابراین، آکوس پیش‌زمینه‌ای برای جلوگیری از بی‌ثبات شدن یکی از حیاتی‌ترین اجزای نظم بین‌المللی یعنی نظم دریایاویه است. همچنین پیش‌زمینه‌ای است برای نقشی که فناوری‌های جدید در جلوگیری یا عدم موفقیت در جنگ‌های آینده ایفا می‌کنند و حوزه دریایی نقشی مهم در آن دارد (Patalano, 2022).

استرالیا در ارزیابی خود از محیط استراتژیک در مقایسه با زمان انتشار سند دفاع ملی^{۱۰} در سال ۲۰۱۶ آن را بسیار چالش‌برانگیزتر دانست که با عدم قطعیت بالایی همراه است. کانبرا با اشاره به افزایش قدرت چین و چالش فزاینده این کشور در برابر نظم ایندو-پاسیفیک به رهبری ایالات متحده و احتمال روند رو به رشد درگیری دولتی، به‌روزرسانی استراتژیک دفاعی^{۱۱} در سال ۲۰۲۰ را در دستور کار خود قرار داد (parry, 2022: 10). احیای گفت‌وگوهای امنیتی چهارگانه^{۱۲} و پیمان آکوس می‌تواند بیانگر چنین ارزیابی از محیط استراتژیک باشد.

همانطور که در بیانیه رهبران مشترک در مورد آکوس آمده، مشارکت آکوس اولین لایه از تلاشی گسترده‌تر در قالب بازدارندگی بین‌دانه‌ای

10. 2016 Defence White Paper

11. 2020 Defence Strategic Update, Australian Government.

12. QUAD

است که برای «تعمیق همکاری دیپلماتیک، امنیتی و دفاعی در منطقه ایندو-پاسیفیک به منظور مقابله با چالش‌های قرن ۲۱ طراحی شده است». در این لایه دولت‌های ایالات متحده، بریتانیا و استرالیا قصد دارند بر سه حوزه با اهمیت استراتژیک بالا تمرکز کنند: (اول) اشتراک گذاری اطلاعات و فناوری (دوم) ادغام علوم، فناوری، پایگاه‌های صنعتی و زنجیره‌های تامین مربوط به امنیت و دفاع و (سوم) همکاری در مورد طیف وسیعی از قابلیت‌های امنیتی و دفاعی. از منظر استراتژیک، با توجه به عضویت این سه کشور در گروه پنج چشم^{۱۳} (اتحادیه اطلاعاتی متشکل از ایالات متحده، بریتانیا، استرالیا، کانادا و نیوزلند)، می‌توان گفت این حوزه‌های همکاری جدید نیستند و در واقع آنها بخشی از همکاری پنج چشم به شمار می‌روند. با این حال، اقدام برای حمایت از دستیابی استرالیا به زیردریایی‌های هسته‌ای، زمینه‌های همکاری را افزایش داده، به طوری که می‌توان این همکاری را بخشی از یک تعهد گسترده‌تر به طیف وسیعی از ابتکارات استراتژیک برای تقویت «قابلیت‌های مشترک همکاری» با تمرکز بر «قابلیت‌های سایبری، هوش مصنوعی، فناوری‌های کوانتومی و قابلیت‌های مازاد زیردریا» دانست (Polonsky and et al, 2022).

این همکاری بیانگر بازدارندگی بین‌دامنه‌ای یا بازدارندگی یکپارچه^{۱۴} است که در آن بر هم‌افزایی و همگام‌سازی لایه‌های مختلف همکاری در سراسر حوزه‌های هسته‌ای، متعارف، فضایی، سایبری و اطلاعاتی تأکید شده است. بنابراین طیف وسیعی از سناریوهای درگیری هسته‌ای و متعارف در یک طرف طیف تا رقابت ترکیبی در منطقه خاکستری در طرف دیگر طیف را دربر می‌گیرد (Shi, 2022). بر همین اساس، در مورد آکوس، ۱۷ کارگروه سه‌جانبه تشکیل شده است، نه مورد مربوط به زیردریایی‌های هسته‌ای اس‌اس‌ان^{۱۵} مسلح متعارف و هشت مورد مربوط به سایر قابلیت‌های نظامی پیشرفته است (Department of Defence Australian Government, 2021: 1).

در این مشارکت دفاعی، زیردریایی اس‌اس‌ان یک زیردریایی تهاجمی با انرژی هسته‌ای محسوب می‌شود و نماد طبقه‌بندی بدنه ناتو است. در مقابل، اس‌اس‌بی‌ان^{۱۶} زیردریایی موشک بالستیک است که قادر به استقرار موشک‌های بالستیک پرتاب‌شده از زیردریایی با کلاهک هسته‌ای^{۱۷} است. پیمان آکوس انتقال اس‌اس‌ان‌ها و نه اس‌اس‌بی‌ان‌ها را پوشش می‌دهد. برخی تحلیل‌ها از ارزش استراتژیک این زیردریایی‌ها حاکی از آن است که زیردریایی‌های استرالیا به سلاح هسته‌ای مسلح نخواهند شد و به

13. Five eyes

14. Integrated Deterrence

15. SSN

16. SSBN

17. SLBM

همین دلیل قابلیت حمله هسته‌ای ندارند (اس‌اس‌ان‌های بریتانیا نیز سلاح هسته‌ای حمل نمی‌کنند، اما در آینده اس‌اس‌ان‌های ایالات متحده ممکن است به موشک کروز مجهز به کلاهک هسته‌ای^{۱۸} که در دست توسعه است، مسلح شوند). با این حال، این زیردریایی‌ها دارای قابلیت طرح‌ریزی استراتژیک هستند. قدرت هسته‌ای به آنها اجازه می‌دهد بی‌سروصدا مسافت‌های طولانی را طی کنند و برای انجام حملات به ساحل دشمن نزدیک شوند و در نتیجه به بازدارندگی استراتژیک (مجازات یا انکار تهاجمی) کمک می‌کنند (Shi White and Gower, 2021: 7; 2022).

از سوی دیگر، تقویت بازدارندگی منطقه‌ای و مقابله با چالش‌های ادراکی اعضای آکوس مستلزم آن است که ایالات متحده و استرالیا به‌طور مستقل برای توسعه استراتژی‌های یکپارچه‌تر در این منطقه و راه‌های جدید عملیاتی کردن این اتحاد در حمایت از اهداف بازدارندگی تلاش کنند. با این حال، ایجاد هماهنگی بیشتر در مورد استراتژی بازدارندگی میان این دو بازیگر به‌ویژه زمانی که بر مقابله با سیاست‌های جسورانه و قهری چین در اقیانوس ایندو-پاسیفیک متمرکز باشد، کار چندان آسانی به نظر نمی‌رسد. جهت‌گیری رفتاری استرالیا طی دو دهه اخیر بر استراتژی مصون‌سازی^{۱۹} مبتنی بود تا بتواند هم با آمریکا در حوزه امنیتی و هم با چین در حوزه اقتصادی تعامل داشته باشد. به همین دلیل، در شرایط جدید در حالی که ایالات متحده خواستار مشارکت بیشتر و فعال‌تر استرالیا است، هنوز اطمینان ندارد که منافع کانبرا در بازدارندگی منطقه‌ای به‌اندازه‌ای قوی باشد که بتواند روی آن در یک درگیری حساب باز کند.

از آنجایی که بازدارندگی به توانایی‌های نظامی و عزم سیاسی برای استفاده از آنها بستگی دارد، نبود اراده سیاسی ممکن است مانعی بزرگ‌تر از محدودیت‌های فنی باشد، به این دلیل که انتظاری که از کانبرا و واشنگتن می‌رود آن است که به پکن نشان دهند که در کجا و در چه شرایطی هر یک برای دفاع از خط قرمز آماده تشدید نیروها هستند (Townshend And Santoro, 2020: 2-16). دولت بایدن تأکید بر واژه «بازدارندگی یکپارچه» را در گفتمان سیاست دفاعی خود آغاز کرده است. لوید آستین، وزیر دفاع ایالات متحده در آوریل ۲۰۲۱ به «مفهوم جدیدی» از بازدارندگی یکپارچه اشاره می‌کند که باید «دست در دست هم‌پیمانان و شرکا» طراحی و اجرا شود و باید حوزه‌های متعدد هوا، دریا، فضا و فضای سایبری را در برگیرد و آمریکا بر همه آنها باید تسلط پیدا کند. استرالیا چالش‌های موجود در برابر توانایی مستمر ایالات متحده برای ارائه چتر امنیتی متعارف برای کشورهای واقع در اقیانوس ایندو-پاسیفیک و نیز فرصت‌های برآمده از شبکه اتحاد ایالات متحده را می‌شناسد.

۱۸. SLCM-N موشک کروز مجهز به کلاهک هسته‌ای است که از یک زیردریایی یا یک کشتی سطحی پرتاب می‌شود.

این کشور در تلاش است با کمک پیمان آکوس امنیت و ثبات منطقه‌ای خود را با استفاده از اهرم اتحاد استرالیا و ایالات متحده و کمک به توسعه بازدارندگی جمعی بهبود بخشد. تأکید رهبران هر سه کشور بر تقویت پایه‌های تکنولوژیک بازدارندگی در اقیانوس ایندو-پاسیفیک است (Har-3: 2021, dy). نوسازی نظامی در این اقیانوس سریعتر از آنچه پیش‌بینی می‌شد، شتاب گرفته است که منجر به توسعه و استقرار تسلیحات جدیدی شده است که توانایی نظامی استرالیا را به چالش می‌کشد. نوسازی نظامی منطقه‌ای شامل معرفی حملات پیشرفته، نظارت دریایی و فناوری‌های ضد دسترسی و انکار منطقه است و برد، سرعت، دقت و کشندگی را افزایش داده و نیروهای نظامی استرالیا را در مسافت‌های طولانی در معرض خطر بیشتری قرار داده است (Defence Strategic Update, 2020: 5-13) در مجموع، افزایش همکاری در زمینه فناوری پیشرفته و پیچیده، توان بازدارندگی آنها در مقابله با طیف وسیعی از تهدیدات پیچیده‌تر برای تقویت ثبات و نظم مطلوب آنها در سراسر منطقه افزایش می‌دهد (Mahy, 2021).

تحول در راهبرد دفاعی و امنیتی استرالیا

پیشینه ترتیبات دفاعی متقابل استرالیا با آمریکا را نخست می‌توان در پیمان امنیتی استرالیا-نیوزلند-ایالات متحده (۱۹۵۱)^{۲۰} و دوم در توافقنامه بریتانیا-آمریکا^{۲۱} (۱۹۴۶) به همراه کانادا و نیوزلند مشاهده کرد که به توافقنامه «پنج چشم» معروف است. این پیمان نوعی تعهد به اشتراک‌گذاری اطلاعات است و استرالیا در سال ۱۹۵۶ به آن پیوست. این دو معاهده تقریباً ۷۰ سال است که امنیت استرالیا را تأمین کرده است. در این مدت استرالیا به‌طور منحصربه‌فرد در میان متحدان ایالات متحده در هر اقدام نظامی بزرگ از جمله اقدامات نظامی در کره، ویتنام، خلیج فارس، سومالی، تیمور شرقی، افغانستان، عراق و سایر موارد مشابه در کنار ایالات متحده جنگیده است. استرالیا همچنین به همراه بریتانیا، مالزی، سنگاپور و نیوزیلند، طرف پیمان ترتیبات دفاعی پنج قدرت^{۲۲} است که در جریان درگیری «کنفروتاسی»^{۲۳} بین مالزی و اندونزی در سال ۱۹۷۱ تشکیل شد. دستور کارهای دوجانبه نیز با دو گروه استراتژیک جدید همراه شده است: ابتدا گفتگوی استراتژیک چهارجانبه با آمریکا، ژاپن و هند که در سال ۲۰۰۷ آغاز شد و پس از وقفه، در سال ۲۰۱۷ مجدداً شروع به کار کرد و سپس در سپتامبر ۲۰۲۱، اعلام انعقاد پیمان آکوس با ایالات متحده و بریتانیا بود (Parry, 2022: 2-4).

با توجه پیچیدگی، سیالیت و رقابتی شدن محیط امنیتی استرالیا، اگرچه این کشور استراتژی امنیت ملی ندارد، اما در مجموعه‌ای از اسناد

20. Australia New Zealand and United States (ANZUS)

21. UKUSA

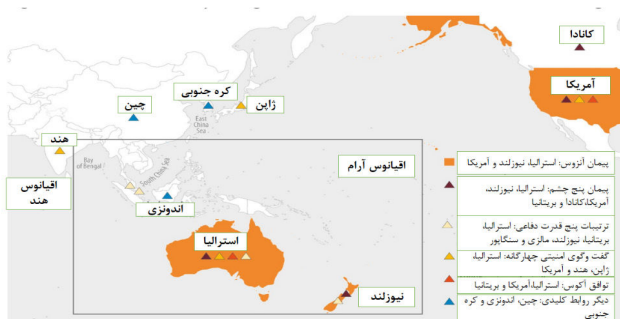
22. Five Power Defence Arrangements (FPDA)

23. Konfrontasi

و سخنرانی‌ها، پاسخ خود به محیط استراتژیک جدید را بیان کرده است که مهم‌ترین آنها کتاب سفید دفاع^{۲۴} در سال ۲۰۱۶، سند سفید سیاست خارجی ۲۰۱۷ و به‌روزرسانی استراتژیک دفاعی ۲۰۲۰^{۲۵} است. اگرچه این سه سند توسط دولت‌های قبلی صادر شد، اما دولت کنونی آلبنیز^{۲۶} آن‌ها را رد نکرده و بر تداوم اساسی سیاست خارجی استرالیا بر مبنای این سه سند تاکید کرده است. در این اسناد و سخنرانی‌های اصلی، دولت‌های استرالیا چهار مفهوم راهبردی اتخاذ کرده‌اند: نظم مبتنی بر قواعد مبارزه، بازگشت رقابت قدرت‌های بزرگ، گسترش رقابت منطقه خاکستری و افزایش احتمال جنگ قدرت‌های بزرگ.

سند به‌روزشده استراتژیک دفاعی ۲۰۲۰ هشدار داده است که استرالیا دیگر نمی‌تواند دقیقاً یک‌زمان هشدار استراتژیک ده‌ساله را برای چنین احتمالی در نظر بگیرد. در این سند، احتمال وقوع یک جنگ متعارف بزرگ که استرالیا را نیز در برگیرد، به دلیل نوسازی نظامی چین و احداث پایگاه‌های برون‌مرزی و تشدید رقابت آمریکا و چین، پیامد حمله روسیه به اوکراین برای شرق آسیا و احتمال حمله مشابه چین به تایوان مطرح شده است که حاکی از آن است که قدرت‌های بزرگ هنوز هم توان آغاز جنگ‌های متعارف را دارند. به همین دلیل در نگاه تحلیل‌گران امنیتی، در صورت بالا بودن احتمال وقوع جنگ، این کشور به جای تمرکز بر یکپارچگی نظم بین‌المللی، باید بسیار بیش از گذشته روی بازدارندگی و آمادگی برای مبارزه، از طریق تسریع بهبود قابلیت‌های نظامی و تخصیص منابع امنیت ملی به ارتش متمرکز شود (Scott, 2022: 3-16).

شکل شماره ۱. نقشه توافقات امنیتی استرالیا با کشورهای منطقه

Source: Parry, 2022: 4

استرالیا در خط مقدم مانورهای نظامی پیچیده در اقیانوس ایندو-پاسیفیک به ویژه در فرماندهی نظامی ایالات متحده قرار دارد. این عوامل

24. Defence White Paper
25. Defence Strategic Update
26. Anthony Albanese

مبنای مناسبی برای ادغام نظامی استرالیا و آمریکا در چارچوب بازدارندگی یکپارچه در حال ظهور دولت بایدن است (Hardy, 2021: 2). به همین دلیل برخی ناظران بر این باورند که استرالیا «ابهام استراتژیک خود را کنار گذاشته و احتمالاً از منفعت حاصل از توافقنامه آکوس برای تبدیل شدن به یک قدرت دفاعی قدرتمند» استفاده می‌کند (SAha, 2021: 16) در سند به‌روز شده‌ی استراتژی دفاعی استرالیا نیز بر تحول دفاعی و امنیتی استرالیا در ده سال آینده تاکید شده به منظور تحقق اهداف استراتژیک دفاعی، در طول دهه آینده حدود ۲۷۰ میلیارد دلار در قابلیت‌های دفاعی جدید، از جمله سیستم‌های جنگی قوی‌تر و با برد بیشتر و زنجیره‌های تامین امن‌تر سرمایه‌گذاری خواهد کرد. همچنین، این لایه دفاعی نظامی را با لایه پیوندهای نهادی منطقه‌ای از طریق تعمیق اتحاد خود با ایالات متحده و تقویت تعامل منطقه‌ای خود در سراسر اقیانوس ایندو-پاسیفیک هم‌افزا خواهد کرد (Defence Strategic Apdate, 2020: 5).

بر اساس اسناد دفاعی جدید، کانبرا بزرگ‌ترین گسترش قابلیت‌های دفاعی خود را از زمان جنگ ویتنام آغاز کرده، هزینه‌های نظامی خود را تا ۷.۴ درصد برای سال مالی ۲۰۲۲ - ۲۰۲۳ افزایش داده تا به ۲.۱۱ درصد تولید ناخالص داخلی برسد و برنامه‌ریزی کرده است اندازه ارتش خود را تقریباً یک‌سوم افزایش دهد. پیمان آکوس سبب ترکیب و هم‌افزایی توانمندی دفاعی استرالیا با تخصص فنی بریتانیا و ایالات متحده شده و این امکان را به استرالیا می‌دهد تا قابلیت‌های حمله دوربرد بیشتری را برای «بازدارندگی و پاسخ به چالش‌های امنیتی بالقوه» از جمله دستیابی به موشک‌های کروز تاماهاوک برای ناوشکن‌های کلاس هوپارت، موشک‌های ضدکشتی دوربرد برای هواپیمای اف۱۸هورنت، موشک‌های هوا به سطح مشترک را برای هواپیماهای اف۱۸اف۳۵ و موشک‌های مافوق صوت و وسایل نقلیه زیرآب بدون سرنشین به دست آورد. این پیمان یک همکاری قابل توجه در توسعه قابلیت‌ها است و از نظر برخی تحلیلگران این سیگنال را به چین می‌دهد که «با یک اتحاد دفاعی قدرتمند جدید روبرو» است (Kamath, 2021: 10; CRS, 2022: 1)

شکل شماره ۲. پیمان آکوس و تحول در راهبرد دفاعی و امنیتی استرالیا

Source: CRS, 2022:2

کارکردهای آکوس برای استرالیا در سطح منطقه

۱. ارتقاء جایگاه و نفوذ استرالیا در منطقه

با توافق آکوس، چه از شرق به غرب و چه از جنوب به شمال، استرالیا در مرکز جغرافیایی استراتژی جدید ایندو-پاسیفیک آمریکا (بازدارندگی یکپارچه) قرار دارد. این کشور در مرکز بخش جنوبی زمین قرار دارد و اقیانوس ایندو-پاسیفیک به‌عنوان دو بال آن قرار دارند. استرالیا همچنین در مقایسه با متحدان ایالات متحده، کره جنوبی و ژاپن، نسبتاً از چین فاصله دارد. این کشور می‌تواند تسلیحات دوربرد را برای بازدارندگی چین مستقر کند و همچنان در لبه بیرونی توانایی حمله دوربرد چین قرار گیرد (shi, 2022). آکوس نشان‌دهنده تمایل استرالیایی‌ها برای تقویت قدرت برای شکل دادن به محیط امنیتی به نفع خود، ارتقای جایگاه و نفوذ خود در سیستم اتحاد آمریکا و افزایش هویت انگلیسی‌زبان خود است.

تعهد آمریکا و بریتانیا برای تسهیل دستیابی استرالیا به ناوگان پیشران هسته‌ای مشکل از حداقل هشت زیردریایی برای جایگزینی ناوگان قدیمی کلاس کالینز، استرالیا را به هفتمین کشور جهان با نماد اصلی قدرت نظامی تبدیل خواهد کرد. اگرچه استرالیا یک قدرت متوسط در منطقه است، اما مدتهاست که در معضل هویتی «نه شرقی نه غربی» قرار دارد. تشکیل یک اتحاد امنیتی جدید توسط سه دموکراسی انگلیسی‌زبان، اضطراب هویت استرالیایی را تا حد زیادی کاهش خواهد کرد و به امن‌ترین و وابسته‌ترین مکانیسم همکاری برای استرالیا تبدیل خواهد شد. از دیدگاه استرالیا، آکوس آماده است تا موقعیت استرالیا را در کنار اتحاد چهارگانه و پنج چشم که بسیار فراتر از پیکربندی مناسب یک قدرت متوسط است، تقویت کند.

از سوی دیگر، اقیانوس آرام جنوبی و اقیانوس هند نه تنها موانع امنیتی طبیعی استرالیا هستند، بلکه ایده‌آل‌ترین مکان برای اختفای فضای مانور زیردریایی‌های هسته‌ای این کشور نیز محسوب می‌شوند. استرالیا با در اختیار داشتن زیردریایی‌های هسته‌ای به دلیل تقویت مانایی، جلوگیری از تهاجم قدرت‌های بزرگ و تهدیدات علیه منافع استرالیا می‌تواند ضعف خود در دوردست و منزوی بودن را جبران کند (cheng, 2022: 1-3). در مقایسه با زیردریایی‌های دیزلی-الکتریکی که استرالیا با فرانسه در حال توسعه بود، زیردریایی‌های هسته‌ای ساکت‌تر، سریع‌تر، دوام‌پذیرتر و با استقامت طولانی‌تر هستند.

این توانمندی به استرالیا امکان می‌دهد ناوگان زیردریایی آینده خود را برای مدت طولانی‌تری در مکان‌های دوردست ایندو-پاسیفیک، از جمله در نقاط حساس ژئوپلیتیکی مانند دریای جنوبی چین و بخش‌هایی از مجمع‌الجزایر ژاپن مستقر کند. همچنین، ایجاد یک پایگاه صنعتی محلی برای ساخت و نگهداری زیردریایی‌های هسته‌ای در استرالیا، ایالات متحده را قادر می‌سازد تا حفظ، نگهداری و تأمین مجدد ناوگان زیردریایی‌های

هسته‌ای خود را در آنجا انجام دهد. این کار مزیت‌های عملیاتی دارد: تبدیل استرالیا به هاب ارزشمندتری برای عملیات دریایی و زیردریایی ایندو-پاسیفیک و دروازه‌ای برای ترتیبات گسترده‌تر روابط استراتژیک ایالات متحده-استرالیا خواهد بود (Corben et al, 2021) علاوه بر این، اعطای دسترسی سطح بالا به مقامات استرالیایی در واشنگتن دی سی (از طریق جلسات سالانه اوسمین^{۲۷} در سطح وزیران دولت) و از طریق دسترسی به فناوری و اطلاعات نظامی ایالات متحده، به استرالیا برتری استراتژیک پایدار نسبت به رقبای منطقه‌ای داده است (Parry, 2022: 2).

اهمیت پیمان آکوس فراتر از ابتکار استراتژیک زیردریایی آن است، زیرا استرالیا، بریتانیا و ایالات متحده همکاری خود را در طیف گسترده‌ای از قابلیت‌های دفاعی و حوزه‌های فناوری حیاتی گسترش خواهند داد. این نوع همکاری هدفمند در زمینه فناوری‌های دفاعی پیشرفته، دستیابی به قابلیت و تداوم با هدف کسب نتایج استراتژیک در منطقه ایندو-پاسیفیک است و آکوس را از ترتیبات اشتراک اطلاعاتی مانند گروه پنج چشم متمایز می‌کند. این سه رهبر، هوش مصنوعی، قابلیت‌های سایبری و محاسبات کوانتومی را به‌عنوان حوزه‌های اولویت‌دار برای چنین همکاری‌هایی شناسایی کردند و درصددند این همکاری‌ها را برای توسعه و به اشتراک گذاشتن سایر قابلیت‌های نظامی مانند موشک‌های دوربرد و سیستم‌های زیرآب گسترش دهند.

از سوی دیگر، استرالیا به دنبال پشتیبانی و دانش فنی ایالات متحده برای توسعه یک شرکت مستقل سلاح‌های هدایت‌شونده و مهمات منفجره، برای ساخت موشک‌های تهاجمی دوربرد در کشورش است و با انگلستان و امریکا در حال کار بر روی توسعه وسایل نقلیه بزرگ بدون سرنشین زیرآب^{۲۸} است تا در مأموریت‌های جمع‌آوری اطلاعات و شناسایی با سکوی سرنشین دار عمل کنند (Corben et al, 2021).

۲. بازدارندگی استرالیا در برابر چین در اقیانوس ایندو-پاسیفیک

بازدارندگی متعارف می‌تواند در برابر کشورهای که دارای سلاح هسته‌ای هستند نیز نقش داشته باشد. در این زمینه، ترکیبی از حضور قدرت متعارف قوی، همراه با دفاع موشکی می‌تواند به جلوگیری از این باور در دشمن که زرادخانه هسته‌ای‌اش فرصت‌هایی را برای اعمال زور در زیر آستانه هسته‌ای فراهم می‌کند، کمک کند (Whitneck and Ger-son, 2009: 2). اگرچه توانمندی‌های هسته‌ای و متعارف امریکا به تنهایی می‌تواند بازدارندگی موثری در برابر احتمال تهدیدات هسته‌ای علیه استرالیا ارائه دهد، اما هدف کانبرا این است که مسئولیت بیشتری در قبال امنیت

27. AUSMIN

28. UUV

خود بپذیرد؛ بنابراین ضروری است که نیروی دفاعی استرالیا^{۲۹} توانایی خودتکایی برای ارائه اثرات بازدارنده را افزایش دهد (Defence Strategic UPDATE, 2020: 27).

ایالات متحده با شروع انتقال قابلیت بازدارندگی استراتژیک گسترده به استرالیا، نمی‌تواند بازدارندگی آن را در معنای سنتی تعریف کند؛ چراکه با این قابلیت توسعه‌یافته (آکوس)، امریکا و استرالیا به سمت استراتژی «بازدارندگی یکپارچه» حرکت می‌کنند که بازدارندگی هسته‌ای و متعارف را باهم ترکیب و هم‌افزای می‌کند (Shi, 2022). به همین دلیل، نیروهای متعارف و نه هسته‌ای نقش برجسته‌ای در بازدارندگی قدرت‌های بزرگ داشته است. اکنون تحلیل‌گران تأکید دارند کار نظری و تجربی باید بر استفاده یا تهدید استفاده از نیروی متعارف برای انتقال یک تهدید بازدارنده معتبر متمرکز شود (Hafaa, 2018: 100).

از سال ۲۰۱۸، نمایندگان استرالیا و ایالات متحده در یک گفتگوی سالانه برای تقویت اتحاد برای ایجاد بازدارندگی در شرایط رقابت استراتژیک با چین، دور هم جمع می‌شوند. این گفتگوها بر فرضیه‌ها و انتظارات مورد نیاز در بازنگری این بازدارندگی در برابر چین توجه نشان دادند، از جمله اینکه متحدان باید در کجا انتظار دفاع بهتر، بازدارندگی و در صورت لزوم، جنگ باهم را در اقیانوس ایندو-پاسیفیک داشته باشند (Corben, 2020). به باور آنها پکن در درجه اول بر حاشیه قاره‌ای و دریایی خود متمرکز است، به ویژه در مواردی که به تعادل سیاسی-نظامی مربوط می‌شود. به همین دلیل، اقیانوس ایندو-پاسیفیک باید کانون اصلی تلاش‌های آنها برای مقابله با اجبار چین باشد.

به دلیل سرمایه‌گذاری مستمر چین در نوسازی نظامی و سیستم‌های پیشرفته ضد دسترسی/منع منطقه^{۳۰}، این اجماع در میان تحلیل‌گران وجود دارد که ایالات متحده دیگر از تسلط بین‌دامن‌های و بدون چالش در غرب اقیانوس آرام برخوردار نیست. ظرفیت یکجانبه واشنگتن برای حفظ وضعیت موجود، اساساً نامشخص است. به همین دلیل، استراتژی دفاع ملی ۲۰۱۸ دولت ترامپ و سایر اسناد استراتژیک بر ضرورت تقویت بازدارندگی متعارف از طریق انکار در برابر چین به عنوان اولویت اصلی تأکید می‌کنند. استرالیا نیز تمرکز خود بر بررسی گزینه‌های قابل دوام به عنوان یک قدرت میانی برای کمک به حفظ آنچه در سند سفید سیاست خارجی ۲۰۱۷ «توازن منطقه‌ای مطلوب برای منافع ما» آورده است، معطوف کرده است. این کشور شروع به بازنگری و بازتعریف سهم خود در چرایی و چگونگی تقویت بازدارندگی استراتژیک کرده‌اند (Townshend And Santoro, 2020: 6-20).

توافقنامه آکوس تصریح می‌کند که به دنبال ایجاد توازن خارجی در

29. Australian Defence Force (ADF)

30. A2/AD

منطقه ایندو-پاسیفیک است و هدف خاص خود را بر مبنای کار مشارکتی برای حفظ امنیت و ثبات مطلوب در منطقه تعریف می‌کند. بنابراین استرالیا می‌تواند حیاتی‌ترین پایگاه استراتژیک در صحنه اقیانوس آرام برای امریکا باشد. به این ترتیب، پیمان آکوس یک لایه امنیتی به لایه دفاعی نظامی اضافه می‌کند و تعادل خارجی را در منطقه به نفع ایالات متحده و متحدانش تقویت می‌کند (Mishra, 2021: 7-8).

می‌توان دریافت پیمان آکوس با تشدید درگیری پس از استقرار زیردریایی‌های استرالیا در دریای جنوبی چین، تعادل استراتژیک در منطقه را به خطر خواهد انداخت و زیردریایی هسته‌ای به عنوان یک گره پیوند دهنده ضروری در شبکه ضد زیردریایی هوایی، سطحی و زیرآبی ایالات متحده و متحدانش عمل می‌کند، زیرا قصد آنها هدف قرار دادن زیردریایی هسته‌ای چین است. به همین دلیل از دید برخی از تحلیلگران، این پیمان تهدیدی برای توانایی تلافی جویانه هسته‌ای چین خواهد بود و ضمن تضعیف بازدارندگی استراتژیک چین، تعادل استراتژیک موجود را بهم می‌زند (Cheng, 2022: 6).

۳. آکوس و ضرورت تبدیل شدن استرالیا به یک قدرت دریایی

برنامه ریزی استراتژیک و هم‌افزایی نیروهای مجزا برای انطباق بازدارندگی متعارف با عدم قطعیت و پیچیدگی محیط عملیاتی برای رویارویی با چالش‌های رقابت قدرت‌های بزرگ پیامدهای مهمی به همراه خواهد داشت (Haffa 94: 2018). این واقعیت که نیروهای دریایی می‌توانند «عملیات گشت‌زنی و حداقل نفوذ را داشته باشند، سهم مهم و منحصر به فردی در بازدارندگی دارد. نیروی هوایی می‌تواند حداقل نفوذ داشته باشد (اگرچه، به دلیل اینکه هنوز به زیرساخت‌های زمینی نیاز دارد، نفوذی‌تر از نیروهای دریایی است)، اما نمی‌تواند پرسه بزند. فقط نیروهای دریایی می‌توانند هر دو را به‌طور هم‌زمان انجام دهند (Gerson and Whiteneck, 2009: 5-14).

به همین دلیل زیردریایی‌ها در بازدارندگی متعارف نقش مهمی خواهند داشت و تمرکز جغرافیایی آن می‌تواند منطقه ایندو-پاسیفیک باشد. ابزار این کار، گروه‌های جنگی حامل و گروه‌های آماده آبی-خاکی هستند که توسط زیردریایی‌های تهاجمی تقویت می‌شوند. این دارایی‌های دریایی متحرک هستند، می‌توانند در مجاورت یک دشمن از خود دفاع کرده و دارای قابلیت‌های تهاجمی برای انکار و مجازات فوری متجاوز هستند. زیردریایی‌ها، نیروهای آبی‌خاکی و هواپیماهای مرتبط و سامانه‌های بدون سرنشین می‌توانند نیروهای دریایی دشمن را متوقف کنند، به اهداف ساحلی که از تهاجم پشتیبانی می‌کنند حمله کنند، یا اهداف ارزشمند ساحلی را برای تنبیه دشمن منهدم کنند (Hafaa, 2018: 112) این اساس

بازدارندگی بین دامنه‌ای امریکا و متحدان منطقه‌ای‌اش در ایندو-پاسیفیک است.

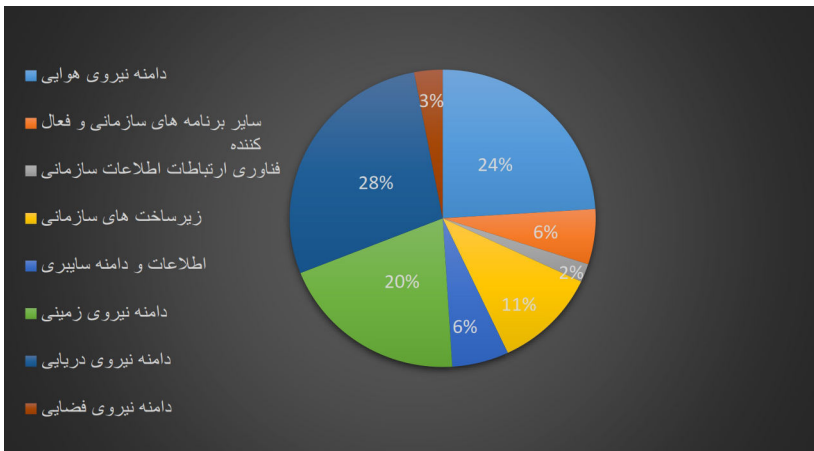
در چارچوب این بازدارندگی، کانبرا، چندین استراتژی از جمله کتاب سفید دفاعی ۲۰۱۶، سند سفید سیاست خارجی ۲۰۱۷، سند به‌روزشده استراتژیک دفاعی ۲۰۲۰ و استراتژی امنیت دریایی غیرنظامی دولت استرالیا^{۳۱} در سال ۲۰۲۲ را برای رسیدگی به چالش‌های منطقه دنبال می‌کند. این استراتژی‌ها، به دلیل پیچیدگی محیط ژئواستراتژیک منطقه برای پرداختن به جنبه‌های خاصی از امنیت در حوزه دریایی تدوین شده‌اند. در درجه اول، با اشاره به «اهمیت فزاینده دریا به‌عنوان حوزه استراتژیک کانونی رقابت قدرت‌های بزرگ» (Chan, 2022)، درصدد شکل‌دهی به استراتژی دریایی جامع است.

نخست‌وزیر سابق استرالیا، مالکوم ترنبول، در سال ۲۰۱۶ درباره کتاب سفید دفاعی ۲۰۱۶ اظهار داشت: «ما در حال انجام بزرگترین نوسازی و سرمایه‌گذاری در نیروی دریایی استرالیا از زمان جنگ جهانی دوم هستیم». دولت استرالیا ۵۰ میلیارد دلار برای ارتقای نیروی دریایی هزینه خواهد کرد. بعد از آن با توجه به توافق آکوس، نخست‌وزیر استرالیا اسکات موریسون در مارس ۲۰۲۲، اذعان داشت که این حرکت برنامه‌ریزی شده «بزرگترین افزایش در اندازه نیروهای دفاعی استرالیا تا سال ۲۰۴۰ است. این نیرو با ۱۸۵۰۰ پرسنل به ۸۰۰۰۰ پرسنل در طول دوره ۱۸ ساله افزایش خواهد یافت که هزینه آن حدود ۳۸ میلیارد خواهد بود» (Hernik, 2022). استرالیا همچنین متعهد به «صنعت کشتی‌سازی نیروی دریایی قوی، رقابتی و پایدار» شده است و در این راستا با ایجاد یک شرکت کشتی‌سازی ملی نیروی دریایی به دنبال سرمایه‌گذاری در کشتی‌ها و زیردریایی‌ها، زیرساخت‌های مدرن کشتی‌سازی از جمله دستیابی به ۱۲ فروند زیردریایی کلاس اتک، نه فروند ناو کلاس شکارچی و ۱۲ کشتی گشت فراساحلی کلاس آرافورا است. سرمایه‌گذاری‌های اضافی به سوی جنگ‌های ضد زیردریایی، حمل‌ونقل دریایی، عملیات امنیت مرزی، گشت دریایی و شناسایی، جنگ هوایی و کنترل دریا هدایت خواهد شد. دولت کانبرا همچنین دستیابی به تسلیحات ضربتی را برای افزایش توان بازدارندگی دریایی و قابلیت حمله زمینی دوربرد نیروی دفاعی استرالیا را در اولویت قرار خواهد داد. تقویت چنین توانمندی‌های دریایی مستلزم سرمایه‌گذاری حدود ۷۵ میلیارد دلار در دهه آینده خواهد بود (Defence Strategic Update, 2020).

بنابراین آکوس بیشتر بر توسعه قابلیت‌های نظامی تمرکز دارد و راه را برای ساخت زیردریایی‌های هسته‌ای برای استرالیا باز می‌کند. در حال حاضر، از شش کشوری که زیردریایی‌های هسته‌ای دارند، بریتانیا و استرالیا تنها کشورهایی هستند که ایالات متحده با آنها فناوری پیشران هسته‌ای

مشترک دارد (1: CRS, 2022). استرالیایی‌ها از این واقعیت آگاه هستند که توانایی‌های نسبتاً محدود نیروی دفاعی استرالیا محدودیت‌های واقعی بر نحوه پیگیری اهداف بازدارندگی کانبرا در منطقه تحمیل می‌کند. به همین دلیل باید منتظر ماند و دید در عمل برای نظامی که اکنون در نیمه‌راه فرآیند مدرنیزاسیون همه‌جانبه است، چه پیامدهای راهبردی ممکن است به همراه داشته باشد.

یک دیدگاه این است که سرمایه‌گذاری دولت در قابلیت‌های دریایی، مانند زیردریایی‌های کلاس اتک، جنگنده‌های نسل پنجم و برنامه حمله مافوق صوت ضروری است تا به استرالیا این ظرفیت را بدهد که مستقلاً یک قدرت بزرگ آسیایی مانند چین را «متوازن کند» و به تقویت بازدارندگی کمک کند (Townshend And Santoro, 2020: 15). علاوه بر این، در سند به روز شده استراتژی دفاعی استرالیا بیشترین بودجه استرالیا تا ۲۰۳۰ برای بخش نیروی دریایی خواهد بود و پیمان آکوس ضرورت تاسیس یک نیروی دریایی مدرن را برای استرالیا برای ایجاد بازدارندگی در این منطقه تسریع می‌کند (Defence Strategic Update, 2020: 34). شکل شماره ۳. میزان سرمایه‌گذاری استرالیا در حوزه‌های مختلف نظامی برای دهه ۲۰۲۰-۲۰۳۰

نکته: اعداد شکل فوق به صورت تخمینی بیان شده است و بیانگر اعداد دقیق سرمایه‌گذاری نیست

Souce: Defence Strategic Update, 2020:34

۴. احتمال تجهیز استرالیا به سلاح هسته‌ای در آینده و دستیابی به توان بازدارندگی غیرمتعارف

سیستم‌های تسلیحات هسته‌ای مبتنی بر دریا برای قابلیت ضربه ثانویه ایمن و در نتیجه برای تضمین بازدارندگی هسته‌ای از اهمیت بالایی برخوردارند.

اگرچه زیردریایی هسته‌ای اس‌اس‌ان نه سلاح هسته‌ای است و نه یک وسیله انفجاری هسته‌ای، اما پتانسیل حمل سلاح‌های هسته‌ای را دارد که متعلق به پلتفرم لازم برای ارسال سلاح‌های کشتار جمعی است. تنها شش کشور در جهان زیردریایی هسته‌ای دارند: ایالات متحده، روسیه، چین، بریتانیا، فرانسه و هند و همه آنها دارای سلاح هسته‌ای هستند. واضح است که زیردریایی‌های هسته‌ای به‌طور جدایی‌ناپذیر با سلاح‌های هسته‌ای مرتبط هستند. علاوه بر این، موضوع امنیتی مواد حساس هسته‌ای درگیر در انتقال فناوری و احتمال گسترش بیشتر تسلیحات هسته‌ای توسط استرالیا همچنان منبع نگرانی گسترده بین‌المللی خواهد بود.

کمک به استرالیا برای توسعه زیردریایی‌های هسته‌ای باعث گسترش مواد شکافت پذیر می‌شود که می‌تواند برای تولید سلاح‌های هسته‌ای استفاده شود. مطابق با ان پی تی^{۳۲} هر یک از کشورهای عضو معاهده متعهد می‌شوند که: (الف) منبع یا مواد شکافت پذیر ویژه، یا (ب) تجهیزات یا موادی که مخصوصاً برای پردازش، استفاده یا تولید مواد شکافت پذیر ویژه طراحی یا آماده‌شده‌اند، برای اهداف صلح‌آمیز به هر کشوری که دارای سلاح هسته‌ای نیست ارائه نکنند. به دلیل پیامدهای نظامی مواد هسته‌ای مورد استفاده در زیردریایی‌های هسته‌ای، آژانس بین‌المللی انرژی اتمی، هیچ اختیاری برای نظارت ندارد و همین مسئله به‌طور عینی شرایطی را برای استرالیا ایجاد می‌کند تا سلاح‌های هسته‌ای بسازد. بنابراین، در راس لیست نگرانی‌ها از پیامدهای استراتژیک پیمان آکوس، آسیبی است که آکوس می‌تواند به رژیم بین‌المللی کنترل اشاعه سلاح‌های هسته‌ای وارد کند (cheng, 2022: 5).

نتیجه‌گیری

این مقاله دو محور اساسی را در بررسی پیمان آکوس مورد تحلیل قرار داد. نخست، تحول در مفهوم بازدارندگی متعارف در عصر پیچیدگی و عدم قطعیت که در قالب بازدارندگی بین‌دامنه‌ای مورد بحث و توصیف قرار گرفت. دوم، پیمان آکوس و فرصت‌های آن برای استرالیا به منظور تقویت بازدارندگی متعارف در ائتلاف یا ایالات متحده و بریتانیا بود. این دو محور نشان دادند که چگونه جغرافیای آینده-پاسیفیک از جغرافیای صلح به جغرافیای منازعه تغییر کرده و به نوبه خود با تحول در پویایی‌های امنیتی منطقه به ویژه تغییر در نظم امنیتی دریای پامپه، راهبردهای بازدارندگی را در دستور کار بازیگران درگیر در منطقه منازعه قرار داده است.

پیمان آکوس با تقویت برنامه دفاعی استرالیا، آن را به یک قدرت دریایی مهم در منطقه اقیانوس هندو-پاسیفیک تبدیل خواهد کرد تا از منطقه امنیتی خود در برابر چین محافظت کند. سران آکوس معتقدند با تمهیداتی که در قابلیت‌های آکوس اندیشیده‌اند استراتژی بازدارندگی

بین دامنه‌ای را توسط استرالیا در این اقیانوس پیاده خواهند کرد که منجر به ثبات راهبردی مطلوب ائتلاف غرب خواهد شد؛ اما بسیاری از تحلیلگران نیز معتقدند ظهور هسته جدید آنگلو ساکسون با افزایش بالقوه رقابت تسلیحاتی، افزایش تنش‌های منطقه‌ای و تضعیف نهادهای مرتبط با عدم اشاعه سلاح‌های هسته‌ای، نظم منطقه‌ای را مخدوش کرده است.

منابع

- اسماعیلی، فرزین (۱۳۹۷)، بازدارندگی در سیستم‌های پیچیده و آشفته: الگویی برای ایران. تهران: دانشگاه دانشکده افسری امام علی
- قاسمی، فرهاد (۱۳۹۲)، قدرت و سیاست بین‌الملل، تهران: انتشارات دانشگاه تهران
- Australian Government Department of Defence (2022, April 5), FACT SHEET: Implementation of the Australia –United Kingdom – United States Partnership (AUKUS), Available from 24 January 2023: <https://www.defence.gov.au/sites/default/files/2022-05/implementation-of-AUKUS.pdf>
- Ban, Kil. J (2020), “Maritime CBMs as Soft Deterrence in Northeast Asia: A Sea of Paradox and its Remedies”, Pacific Focus: Center for International Studies, Inha University, XXXV, 3: 463–490, DOI:10.1111/pafo.12169
- Chan, Edward. S. Y (2022, OCT 17), Among the Sea Powers: Australia’s Maritime Strategy in the Indo-Pacific, Australian Institute of International Affairs, Available from 11 March 2023: <https://www.internationalaffairs.org.au/australian-outlook/among-the-sea-powers-australias-maritime-strategy-in-the-indo-pacific/>
- Cheng, M (2022), “AUKUS: The Changing Dynamic and Its Regional Implications”, European Journal of Development Studies, 2, 1:1-7, DOI: <http://dx.doi.org/10.24018/ejdevelop.2022.2.1.63>
- Congressional Research Service (CRS) (2022, May19), AUK-US and Indo-Pacific Security, Available from 21 January 2023: <https://crsreports.congress.gov/product/pdf/IF/IF12113>
- Corben, Tom (2020, April 21), The US-Australia Alliance and Deterrence in the Pacific Islands Region, the diplomat, Available from 23 January 2023: <https://thediplomat.com/2020/04/the-us-australia-alliance-and-deterrence-in-the-pacific-islands-region/>
- Corben, Tom; Townshend, Ashley; and Patton, Susannah (2021, September15), WHAT IS THE AUKUS PARTNERSHIP?, THE UNITED STATES STUDIES CENTR, Available

- from Accessed March 2023: <https://www.ussc.edu.au/explain-er-what-is-the-aukus-partnership>
- Duchaatel, Mathieu (2021, September 22), Australia and the Future of Deterrence against China, Institut Montaigne. Available from 30March 2023: <https://www.institutmontaigne.org/en/expressions/australia-and-future-deterrence-against-china>
 - De Spiegeleire, Stephan, et al (2020, March), Reimagining Deterrence: Towards Strategic (Dis) Suasion Design, Hague Centre for Strategic Studies, Available from 20January 2023: <https://kse.ua/wp-content/uploads/2018/08/Reimagining-deterrence.pdf>
 - 2020 DEFENCE STRATEGIC UPDATE (2020), Australian Government Department of Defence, Available from 25 January 2023: https://www.defence.gov.au/sites/default/files/202011/2020_Defence_Strategic_Update.pdf
 - Dawkins, James. C (2012, September11), Rising Dragon: Detering China in 2035, AIR WAR COLL MAXWELL AFB AL CENTER FOR STRATEGY AND TECHNOLOGY, Available from 21January 2023: <https://www.goodreads.com/book/show/18251289-rising-dragon>
 - Gerson, Michael and, Daniel, Whiteneck (2009, March), Deterrence and Influence: The Navy's Role in Preventing War, Strategic Studies is a division of CAN, Available from 23 January 2023: https://www.cna.org/archive/CNA_Files/pdf/d0019315.a4.pdf
 - Hernik, Jan (2022, April 22), Australia's Role in the Indo-Pacific Strategy of the United States, Warsaw Institute, Available from 25September 2023: <https://warsawinstitute.org/australias-role-indo-pacific-strategy-united-states/>
 - Hardy, JANE (2021, October14), Integrated deterrence in the Indo-Pacific: Advancing the Australia-United States alliance, United States Studies Centre at the University of Sydney and Pacific Forum, Available from 10 August 2023: <https://united-states-studies-centre.s3.amazonaws.com/uploads/71d/d9d/8d2/71dd9d8d2bc88a425cd1b635c51638f65c3eed0f/Integrated-deterrence-in-the-Indo-Pacific-Advancing-the-Australia-United-States-alliance.pdf>
 - Haffa, Robert. P (2018), "The Future of Conventional Deterrence: Strategies for Great Power Competition, Strategic Studies Quarterly", 12, 4:94-115. https://www.airuniversity.af.edu/Portals/10/SSQ/documents/Volume-12_Issue-4/Haffa.pdf

- Hurst, Daniel (2023, May22), Papua New Guinea's security deal with the US is a win for Washington for now, The Guardian. Available from 11 May 2023: <https://www.theguardian.com/world/2023/may/23/papua-new-guineas-security-deal-with-the-us-is-a-win-for-washington-for-now>
- Jervis, Robert (2016), "Some thoughts on deterrence in the cyber era", *Journal of Information Warfare*, 15, 2: 66-73.
- Juarez, Anthony (2016, February5), 2015 Cross-Domain Deterrence Seminar Summary Report (No. LLNL-TR-682064), Lawrence Livermore National Lab (LLNL), Livermore, CA (United States). Available from 13August 2023: <https://www.osti.gov/servlets/purl/1238236>
- Kamath, Rahul (2021, DECEMBER), A Fit with the UK's 'Global Britain' Goals, At SPECIAL REPORT: AUKUS and the Indo-Pacific: Stakeholders weigh their Wins and Losses, in Harsh V Pant and Rahul Kamath, Eds. © 2021 Observer Research Foundation, Available from 25January 2023: https://www.orfonline.org/wp-content/uploads/2021/12/ORF_SpecialReport_173_AUKUS.pdf
- Knopf, Jeffrey. W (2010), "The Fourth Wave in Deterrence Research", *Contemporary Security Policy*, 31, 1: 1-33, DOI: 10.1080/13523261003640819
- Li, Mingjiang (2022, November 9), ASEAN's responses to AUKUS: implications for strategic realignments in the Indo-Pacific, *China International Strategy Review*, Available from 17January 2023: <https://link.springer.com/content/pdf/10.1007/s42533-022-00121-2.pdf?pdf=button%20sticky>
- Long, Austin (2008), *Deterrence from Cold War to Long War: Lessons from Six Decades of RAND Research*, Rand Corporation, Available from 18June 2023: <https://www.rand.org/pubs/monographs/MG636.html>
- Luttwak, Edward, N (2001), *Strategy: the logic of war and peace*, Harvard University Press.
- Mishra, Vivek (2021, 2December), The View from the American Beltway at Special Report: AUKUS and the Indo-Pacific: Stakeholders weigh their Wins and Losses, Harsh V Pant and Rahul Kamath, Eds. © 2021 Observer Research Foundation, Available from 30January2023:https://www.orfonline.org/wp-content/uploads/2021/12/ORF_SpecialReport_173_AUKUS.pdf
- Mahy, Michael (2021), AUKUS sets Australia on a new strate-

- gic path in the Indo-Pacific, The Mandarin, and Available from 21February 2023: <https://www.themandarin.com.au/169333-aucus-sets-australia-on-a-new-strategic-path-in-the-indo-pacific/>
- Medcalf, Rory (2022, November22), Australia finds its way: How a middle power prepared for peril in the Indo-Pacific, Danish Institute for International Studies (DIIS), Available from 14 March 2023: <https://www.diis.dk/en/research/australia-finds-its-way-how-a-middle-power-prepared-peril-in-the-indo-pacific>
 - Mueller, Karl. P (2018), “Conventional Deterrence Redux: Avoiding Great Power Conflict in the 21st Century,” Strategic Studies Quarterly, 12, 4:76-93.
 - Mallory, K (2018), New Challenges in Cross-Domain Deterrence, RAND National Defense Research Institute, Available from 14 March 2023: https://www.rand.org/content/dam/rand/pubs/perspectives/PE200/PE259/RAND_PE259.pdf
 - Novita, Audry. D (2022), “AUKUS Alliance: United States Strategic Interest in Indo-Pacific”, Jurnal Diplomasi Pertahanan, 8, 1:1-14.
 - Pant, harsh .V; and Kamath, Rahul (2021), “AUKUS and the Indo-Pacific: Stakeholders Weigh their Wins and Losses”, Observer Research Foundation (ORF), 173:1-28.
 - Polonsky, ALEX; and Cinelli, Giovanna. M (2022, February11), AUKUS Alliance: US and UK TO help Australia Acquire Nuclear-Powered Submarines, Morgan Lewis institute, Available from 27January 2023: <https://www.morganlewis.com/pubs/2022/02/aucus-alliance-us-and-uk-to-help-australia-acquire-nuclear-powered-submarines>
 - Parry, Matthew (2022, February), Australia’s strategic view of the Indo-Pacific, European Parliamentary Research Service (EPRS), © European Union, Available from 28January 2023: [https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/BRIE/2022/698917/EPRS_BRI_\(2022\)_698917_EN.pdf](https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/BRIE/2022/698917/EPRS_BRI_(2022)_698917_EN.pdf)
 - Paul, Michael (2018, October), Maritime Nuclear Deterrence, Stiftung Wissenschaft und Politik German Institute for International and Security Affairs (swp), 43, berlin, Available from 12January 2023: https://www.swp-berlin.org/publications/products/comments/2018C43_pau.pdf
 - Patalano, Alessio (2022), AUKUS and the maritime foundations of national security in Europe and the Indo-Pacific,

Security & Defense plus, Available from 14 March 2023: <https://securityanddefenceplus.plusalliance.org/essays/aukus-and-the-maritime-foundations-of-national-security-in-europe-and-the-indo-pacific/>

- Prior, Tim (2018), Resilience: The ‘fifth wave’ in the evolution of deterrence, In Strategic Trends 2018, (pp. 63-80), Center for Security Studies (CSS), ETH Zürich, Available from 11 April 2023: <https://www.research-collection.ethz.ch/bitstream/handle/20.500.11850/317733/ST2018-06-TP.pdf?sequence=1&isAllowed=y>
- Sweijs, Tim; and Zilincik, Samuel (2021), the essence of cross-domain deterrence, Frans Osing and Tim Sweijs, Ed. NL ARMS Netherlands Annual Review of Military Studies 2020: Deterrence in the 21st Century. Netherlands: ASSER PRESS.
- Sweijs, Tim; and Osinga, Frans (2021), Conclusion: Insights from Theory and Practice”, Frans Osing and Tim Sweijs, ed. NL ARMS Netherlands Annual Review of Military Studies 2020: Deterrence in the 21st Century. Netherlands: ASSER PRESS.
- Samaranayake, Nilanthi (2019), China’s engagement with smaller South Asian countries, Washington: United States Institute of Peace.
- Samaranayake, Nilanthi (2019, Sep27), A US view on Australia’s role in the Indian Ocean”, Lowy Institute. Available from 11 March 2023: <https://www.lowyinstitute.org/the-interpret/us-view-australia-s-role-indian-ocean>
- Scott, Ben (2022, December11), Sharper choices: How Australia can make better national security decisions”, The Lowy Institute, Available from 13 January 2023: https://www.lowyinstitute.org/publications/sharper-choices-how-australia-can-make-better-national-security-decisions#footnote16_apstwms
- Shi, Xiaoqin (2022), “Beyond AUKUS: the emerging grand maritime alliance”, China International Strategy Review, 4:248–267.
- Saha, Premesha (2021, DECEMBER), Australia Ponders a Win. At SPECIAL REPORT: AUKUS and the Indo-Pacific: Stakeholders weigh their Wins and Losses, in Harsh V Pant and Rahul Kamath, Eds. © 2021 Observer Research Foundation, Available from 14 January 2023: https://www.orfonline.org/wp-content/uploads/2021/12/ORF_SpecialReport_173_

- AUKUS.pdf
- Scouras, James; Smyth, Edward; and Mahnken, Thomas (2017), Cross-Domain Deterrence in US–China Strategy, Johns Hopkins Applied Physics Laboratory, Laurel, Available from 20 January 2023: <https://www.jhuapl.edu/sites/default/files/2022-12/CrossDomainWeb.pdf>
 - Townshend, Ashly; and Santoro, David (2020), operationalising deterrence in the Indo-Pacific, United States Studies Centre at the University of Sydney and Pacific Forum, Available from 12 May 2023: file:///C:/Users/z36/Downloads/Operationalising-deterrence-in-the-Indo-Pacific.pdf
 - Van Hooft, Paul (2021), the US and Extended Deterrence, Frans Osing and Tim Sweijjs, ed. NL ARMS Netherlands Annual Review of Military Studies 2020: Deterrence in the 21st Century—Insights from Theory and Practice. Netherlands: ASSER PRESS.
 - Vince, R. J (2015, May1), Cross-Domain Deterrence Seminar Summary Notes, Center for Global Security Research, Livermore, and Available from 11 June 2023: <https://cgsr.llnl.gov/content/assets/docs/SummaryNotes.pdf>
 - White, Tanya. O; and Gower. John (2021, October), A DEEPER DIVE INTO AUKUS RISKS AND BENEFITS FOR THE ASIA-PACIFIC, Asia-Pacific Leadership Network (APLN), Available from 8 March 2023: <https://cms.apln.network/wp-content/uploads/2021/10/A-Deeper-Dive-into-AUKUS-1.pdf>